

NOTA BENE

časopis sdružení Benediktus

PRO BLÍZKÉ

... v čase adventním 2007

původně čtvrtletník (dnes jednoročník), OPĚT VYCHÁZÍ! Do roka a do dne, jste se, naši milí příznivci, dočkali.
Zde je úvodní slovo šéfredaktorky a její vysvětlení, proč se z našeho čísla stal jednoročník...

PreÚvodník

Je podzim. Je listopad. Bezděle vyvolává ve mně toto období otázku - jakou moc má šéfredaktor? Sama odpovím si ráda, hned a jednoduše. Pražádnou! (Prachžádnou!) Jó, ono se řekne šéfredaktor (=šéf reaktorá)...

„Vysvětlím vám, jak to funguje v časopise... (následuje můj dlouhý monolog, řev a slzy, čímž bych vás nerada unavovala)“Snažila jsem se – já, samojmenovaný šéfredaktor, jsem se snažila. Už pro vás, moji drazí předplatitelé, už kvůli vám. Leč... Víte, doby, kdy jeden člověk psal, tiskl i distribuoval, jsou doby dávno již minulé a nevím, mělo-li by nějaký efekt právě k těmto tradicím se vracet.

Co ovšem znamená můj názor? Jakou váhu má moje slovo? A (to není podcenění naoko, jen...) kdo bude říst dvacet článků téhož autora?

A proto, moji drazí předplatitelé i vy, kteří jste možná minulé číslo četli, ovšem (ze zcela pochopitelných důvodů) po letech zapomená na ně, omlouvám se. Omlouvám se, ať vinu necítím. Omlouvám se, neboť... je to moje práce, je to můj úkol – asi navždy již.

Proto čekejte. Až spadne listí prázdné – znovu čerstvé barevné, svěží a krásné – ozvu se. Omluvím se opět. Napíši úvodník a v něm... omluvím se!
KT

Nejen pro tyto nářky šéfredaktorky KT se, milí čtenáři, budeme snažit, aby další nepravidelné číslo vyšlo dříve než za rok. :o)

♥ Co je Nota BENE?

- Časopis pro nás, pro Vás o nás, pro blízké i vzdálené, pro kamarády, zkrátka pro všechny, kteří mají otevřené srdce pro dobré věci. Tedy časopis pro sebe navzájem.
- Časopis, který nám dává vědomí, že jsme spolu, že patříme k sobě, že společně tvoříme věčné hodnoty.(Co je pro lásku, je pro věčnost). Skrze tyto stránky můžeme být spolu , i když spolu právě nemůžeme být reálně. Tedy časopis, který sbližuje a sdílí se.
- Časopis o společných oslavách, slavnostech, koncertech, kulturních akcích, setkáních,... Tedy časopis, který informuje.

♥ Co se skrývá za názvem Nota BENE?

- všimni si na straně 6

♥ Jaký je na nás kontakt?

NotaBene, o.s. Benediktus; Klášterní 60, 583 01 Chotěboř; tel. 731402233; e-mail: benediktus@centrum.cz;
http://benediktus.infobar.cz; č.úctu:155402290/0600; GE Money Bank Chotěboř

Na tuto adresu můžete posílat své podněty, příspěvky, dotazy, také objednávky časopisu.

Doma voní pomeranče a asi mandarinky. Lampička na stole musí svítit už od tří. Obláček, co se vyrobí, když venku pomalu vydechujeme, je teď větší. Před Librexem stojí ozdobený stromeček.

Vždycky jsem se těšila na tu chvíli, kdy se ráno probudím a něco bude jinak. Podívám se z okna a ... všechno je bílé. První sníh, ten, který najednou a hned zakryje všechno.

Pak jsem ten sníh od nás až k silnici prošlapávala jako bych byla obrovská pneumatika (malými krůčky - paty k sobě, špičky od sebe) a náramně se bavila představou, jak se budou všichni „strašně divit, kde se tady ten traktor vzal“. (Náš soused sice tou dobou parkoval s bagrem přímo u našeho plotu, ale traktoru se bezesporu divili všichni. Bez výjimky.)

A pak jsme šli sáňkovat na Palubu. A pak k tomu doučku, tam, kde je větší skokánek.

Taky jsem prohledávala uhlí. Co kdyby se v té hromadě černého prachu schovával drahokam? To se přece stává! A tak jsem chodila do sklepa a přerovnávala uhel po uhlu. Nikdy jsem ten poklad nenašla. Ale myslím, že tam byl. Jen ta hromada byla moc velká a já moc malá.

Ted' jsem větší. Topíme plynem a zima už mě tak nebaví. Ale stejně mě trochu zklame, když přijdu o tu chvíli překvapení - o tu chvíli, kdy je v jednom okamžiku všechno pod sněhem.

Už neprošlapávám sníh „traktorovým krokem“, protože bych si jen promáčela boty. Ale stejně se mi líbí, když mi čerstvý sníh vrže pod nohama. Sáňkování na Palubě se mi už jen rozplývá ve vzpomínkách.

Asi tam letos zajdu.

Jen hledání pokladů v uhlí už nejspíš nedoženu. Vyměnila jsem ho asi za knížky. Tam teď hledám poklady. A vlastně pořád nacházím.

Jeden takový mám už z doby, kdy jsem stavěla iglú, nosila čepici s bambulí a do sněhu malovala domečky:

Tváře se blíží k oknům
a pohled stoupá výš:
„Tam, kde se chvějí hvězdy,
tam je to nebe, víš?“

Andělé k oknům se slétli.
Plášť hvězd je mrazem zebe.
„Ta světla v lidských očích,
to, to je pravé nebe.“

Možná je advent ta pravá doba pro hledání pokladu. Toho pravého Pokladu. Hledání nebe. V sobě navzájem. Toho Největšího Světla. Které se narodilo do tmy. Snad je advent ta pravá doba pro hledání Boha v nás.

Jednou v létě, bylo to zrovna v roce 2000, mě začalo bolet v krku. Těžko se mi mluvilo. „To jsem se asi nachladil,“ řekl jsem si. Ale nebylo tomu tak. Pozoroval jsem, jak mi hubnou ruce. Trochu mě polekalo, když jsem neměl sílu, abych odemkl auto. Pak mě záblo rameno. Stěží jsem zvedl levou paži.

V září jsem zase učil náboženství. Jako obvykle jsem chtěl dětem zahrát písničku, ale levá ruka stávkovala. Na podzim jsem plánoval, že dokončím topení. Krumpáč jsem už neunesl. Navštívil jsem neuroložku. Provedla vyšetření EMG. Píchala mi do svalů jehličky a sledovala rychlost vzruchů. Závěr zněl: prediabetická polyneuropatie, a že prý se může objevit až patnáct let před cukrovkou. A předepsala mi rehabilitaci.

Měl jsem dojem, že ta dáma tomu moc nerozumí, a telefonoval jsem do jedné pražské nemocnice. „Hned přijď,“ ozvalo se ve sluchátku. Lehátko se mnou zajelo do tunelu magnetické rezonance. Kolem obrazovky se shlukli všichni lékaři. Po půl hodině mě vytáhli a vedoucí lékař povídá: „No, nádor tam nemáš, ale odumírají ti pohybové nervy.“ Ptal jsem se: „Co se s tím dá dělat?“ Odpověděl: „Nic. Umřeš. A počítej, že to může mít rychlý průběh.“

Pak jsem šel na vyšetření kladívkem. Když mě není konec světa. Vlastně jsem měl radost, že si mě Pán nemocnice na opakované vyšetření. Diagnóza se potvrdila: jsem se na průběh. Primář mi řekl, že mi ochabnou i nedostatečné výživě nebo ventilaci. Přeložil jsem si jeho skončím na vozíku?“ „No, spíše na lůžku.“

Tak jsem přijel domů, lehl jsem si do postele a čekal, že jsem úplně přestal hýbat rukama a hlavou. Ale tekutin, mi působilo obrovské potíže, takže jsem brzy

Ale hladý jsem umřít neměl. Dne 6. 3. 2005 jsem se už musím být napojen na dýchací přístroj a vyživují mě sondou přímo do žaludku.

Řeknu vám, že kdybych bydlel v Chotěboři, budu skalním členem sdružení Benediktus. Ale mám takový malý Benediktus i v Poděbradech. U mého lůžka slouží spolu s jednou mimořádnou matkou i profesionální zdravotní sestry a dobrovolníci. Benefiční koncerty nepořádám. Přesto můj rozpočet také kryjí přátelé a dobrovolníci. Dílny sice nemáme, ale práce je tu víc než dost. Ani koník tu není, zato je tu občas moucha nebo komár. Každý týden máme u mě v pokoji mši svatou a denně svaté přijímání.

Abych nezapomněl, je mi 42 let. Komunikuji tak, že mrkám na písmenka. A jsem kněz. A tak dovoluje nějaké kázání.

Lidský život má nevyčíslitelnou hodnotu, i když dneska skoro pořád slyšíte: Peníze, peníze. My, křesťané, ukazujeme jiný rozměr lidské existence, navzdory světu, jehož pánem se zdá být někdo jiný, než Ježíš Kristus. Ale my víme své, i když je nás málo. O to větší musí být naše jednota kolem svatostánku, aby se mohlo říci, že farnost má jedno srdce a jednu duši v Bohu, aby se v kostele líbilo všem, zvláště dětem.

Na přímluvu Panny Marie Vám žehná

P. Filip M. Ant. Stajner

doktorka vyšetřila, rozplakala se. Utěšoval jsem ji, že Bůh všiml. Za dva dny jsem nastoupil do jiné pražské amyotrofická laterální skleróza neboli ALS. Vypτάval polykací a dýchací svaly, takže konec nastane kvůli slova, jako že zemřu hladý nebo udušením a ptám se: „To

co se bude dít. První čtyři roky se nedělo nic kromě toho, v pátém roce jsem přestal chodit a polykání, byt' jen vypadal jako koncentráčník.

udusil. Po deseti minutách mě sice přivedli k životu, ale

Zpívající země

Uběhl rok. Ani nevím jak, ale tento rok proběhl přímo vesmírnou rychlostí - ve víru každodenního života, v událostech méně významných, v událostech pro naše životy velmi zásadních,... Jak je dlouhý den, jak je dlouhý týden? Jak je dlouhý rok? Právě tak, jak je dlouhá věčnost... Čas je pojem, který nikdo nezachytí, dá se sice měřit hodinkami, řádky v kalendáři, ale jakou má ve skutečnosti hodnotu pro naše životy? Jakou má hodnotu čas pro věčnost? Nekonečnou...

Časem se prolíná proud řeky, který nás kamsi nese. A je na nás, zda se necháme bezvládně proudem nést, nebo máme cíl a víme, kam směřovat. Je více namáhavé pádlovat, plout proti proudu, bojovat s bouřemi, než se jenom nechat unášet. Často člověk směr za velkých bouří ztrácí, ale je důležité přečkat ten čas a žít z naděje. Pak jednoho dne vysvitne slunce a objeví se neznámá země. Místo, na které člověk směřuje... Může vypadat jako zarostlá zpustlá zahrada, uprostřed které stojí zbořený dům. Zanedbaný sad, kopřivami zarostlá zahrada, popadané tašky ze střechy domů, rozpadající se zdi,... Kolik lidí tu před Vámi bylo a vidělo ruiny, zpustošenou zem. Místo

určené k demolici a k zániku. A Vy stojíte na kopci, vyplaveni proudem řeky, vysílení bojem a začínáte se rozkoukávat. A

najednou začínáte vidět. Ve slunečních

paprscích a v mlhavém ránu se pomalu vynořuje zaslíbená země. Země oplývající ukrytým bohatstvím. Zpěvem ptáků, bzukotem včel, rozkvetlou loukou, tiše zpívajícími stromy, léčivými prameny, tůňkou ukrytou mezi k zemi se sklánějícími vrby. A Vy slyšíte to místo vyprávět. Slyšíte minulost, promlouvají k Vám hlasy lidí, kteří tu kdysi žili a kteří poznali tajemství toho místa, slyšíte zpěv blížícího se procesí poutníků, kteří přicházejí ke svaté Anně, aby děkovali a prosili. Slyšíte výskání dětí, křik prodavačů sladkostí, hudbu kolotoče, zvuk varhan z otevřeného kostela a hlas pana faráře: Svatá Anno, oroduj za nás...

Dívám se na film pro pamětníky? Je to jen historie a minulost, nebo je to volání Zpívající země po znovuoživení a znovuoživení? V každém případě je to úkol. Úkol od Boha. Úkol pro nás. Úkol pro nás slabé, selhávající a často tak neschopné. A opět jen čas ukáže, jak jsme se tohoto úkolu, znovuoživení Zpívající země, zhostili.

BN

Všimni si dobře

Podívejte se do slunce a pomalu, opatrně zavírejte oči. Všimli jste si? Na každé řase máte malinkou duhu.

NotaBene neznamená trochu se podívej ... NotaBene znamená všimni si dobře

- všimni si dobře – podívej se líp, poznávej hloubku, zastav se, prohlížej, naslouchej pláči chudých, dotkni se...

NotaBene znamená odkrývej poklady v druhých.... OBJEVUJ DUHU...

***Ty, kteří jsou v očích světa slabí a poníženi, Bůh vyvolil k tomu,
aby zahanbil silné a povýšené.***

Lukáš 1,52

Archa Benediktu

Archa je loď, na které plujeme tímto světem, společně s těmi nejslabšími. S lidmi postiženými. S lidmi, kteří jsou zdánlivě méně obdarovaní. Zdánlivě. Protože my již víme, že jsou pouze jinak obdarovaní. Proto lidem s postižením říkáme lidé jinak obdarovaní.

Je to již 7 let, co jsme nastoupili na palubu Archy a zahájili plavbu tímto světem. Za tu dobu jsme zažili spoustu věcí, setkání, posbírali spoustu zkušeností, ztratili mnoho ideálů,... Mnoho lidí k nám přistoupilo, mnoho jich během plavby vystoupilo. Za poslední rok se naše Archová rodina hodně rozrostla ...

Když se setkáváme nejen se sebou navzájem ...

Již je tomu rok, co jsme prožili setkání s prorokem dnešní doby, Jeanem Vanierem. Od té doby jsme se seznámili s mnoha zajímavými lidmi a osobnostmi, kteří jsou nějakým způsobem angažováni ve společenství Archy. Každé takovéto setkání nás velmi obohatilo. Během letních prázdnin jsme navštívili komunitu Archa v Polsku a nově vznikající komunitu v Litvě. Litevský pobyt byl pro nás velkým

pohlazením a zároveň povzbuzením, protože jsme mohli nahlédnout do minulosti. Do doby, která se zdá naší společnosti jaksi přežitá. Viděli jsme hodnoty, na kterých se dá stavět i v dnešní přetechizované době....Dům Archy jsme po delším hledání našli v jedné malé vesničce nedaleko Vilnius. Pasoucí se ovečky a kozy na stráni, roubená chaloupka se spoustou květin. Vedle dřevěných dveří visí nápis Každý člověk - svatá historie. Nesměle ťukáme a vcházíme do pohádkové chaloupky, kde nás vítají čtyři usmívající se tváře. Tereza a Nomeda nás anglicky vítají a za chvíli již nejsme návštěvníci, ale jedni z obyvatel chaloupky, která je jako vystřižená z předminulého století. Překvapuje nás obyčejnost a prostota tohoto prostředí, vřelost a láska obyvatel domku, ve kterém společně žijí lidé zdraví s lidmi mentálně postiženými, jak je to v komunitách Archy běžné. Při odjezdu víme, že jsme velmi obdarováni novými přátelstvími, které nemá hranice....

Setkání přátel Archy v klášteře v Oseku v severních Čechách. Další důležitá událost na naší cestě. Společně s přáteli ze zahraničí vytváříme opět jedno společenství, které ruší hranice národností, jazykových bariér, odlišností. Setkáváme se na přednáškách o identitě našeho národa, abychom si uvědomili naše kořeny a minulost. Během přednášek se zabýváme hlubokými tématy: Utrpení, Krize, Smíření, Odpustění, Objevení osobního životního příběhu, ...Hluboce se nás dotýká poslední přednáška: Najít svou zemi a nechat rozkvést poušť. Je o Božím volání, kdy nás Bůh povolává jako Abrahama a říká: Jdi do země, kterou Ti ukážu. A Bůh nás bere za ruku a vyvádí z pouště dnešního světa, ve kterém žijeme. Ze světa konzumu, ve kterém chybí opravdovost vztahů, přátelství, lásky. Naším úkolem je vytvářet oázy v poušti, oázy přátelství. Jak se taková oáza buduje? Je k tomu zapotřebí:

1. Budovat ji v čase, aby mohla vzniknout.
2. Vysázet palmy. Nalézt silné lidi, palmovníky, na kterých můžeme stavět. Palmovník vytváří potřebný stín pro začínající život.
3. Být tvořiví, kreativní, abychom dokázali vybrat co největší množství rozmanitých druhů - travin, stromů, květin,....
4. Přijmout i nepořádek (nedokonalosti) a nechat přiletět ptáky, kteří jej nadělají.
5. Přijmout i hady, kteří přinášejí zlo. Přijmout to, že budou hádky, nedorozumění. To ale to není důvod k opuštění oázy.
6. Nebát se větru s pískem, který útočí odevšad a chce vše udusit. Věřit tomu, že živá voda je silnější, písek si podmaní a umožní v něm růst rostlinám.
7. Pořádat slavnosti, při kterých oslavujeme lidi a život ve společenství.

8. Zůstávat ve vztahu s ostatními oázami, udržovat kontakt s okolním světem.
9. Dělit se a obohacovat se navzájem uvnitř oázy, ale i ve vztahu k vnějšku.
10. Společně chválit Boha.
11. Vycházet ze své oázy, aby o nás ostatní věděli. Svědčit o milostech, které jsme dostali.
12. Umět odejít. Když je oáza rozkvetlá, vyjít z ní ven a založit novou oázu.

Poslední významné setkání jsme prožili během dušičkových dnů, na začátku listopadu. Navštívila nás Marie Biedrawa. Marii jsme poprvé potkali v minulém roce na Slovensku. Bylo to při setkání zdravých a jinak obdarovaných lidí - Katimavik. Toto slovo znamená v

jazyce eskymáků Setkání... Marie byla na Katimaviku jako host. Dodnes nám v uších znějí slova její přednášky o biblických postavách sester Marty a Marie.

Marie Biedrawa je koordinátorkou pro nově vznikající Archy ve východní a střední Evropě. Pochází z Rakouska, ale už 20 let žije v komunitě Archy ve Francii. 10 let byla odpovědná za vedení této komunity. Během Katimaviku jsme měli možnost s ní poprvé hovořit o Benediktu a našem blízkém vztahu k Arše. Naše druhé setkání bylo v Oseku. Marii jsme pozvali k nám a 31. října opravdu přijela do Benediktu... Setkání s ní proběhlo v úžasné atmosféře, hlubokých rozhovorech a sdílení se.

Poprosili jsme ji o rozhovor pro náš časopis:

1. Co Vás nejvíce přitahuje na Arše?

Co mě vždycky nejvíc přitahovalo, a co mě dodnes motivuje, je myšlenka společného žití lidských bytostí. Ne sice stejných, ale rovnocenných. Člověk s postižením je víc než jen jeho postižení. Především je lidskou bytostí s touhou žít, vystavený bolesti a radosti, s potřebou nalézt smysl a naději jako každý z nás. A já jsem víc než jen učitel, jsem také lidskou bytostí. V mém povolání a v průběhu mého života se chci podílet na tom, aby ostatní mohli růst do jejich plného lidství. K tomu, abych to mohla dělat, je jedna podmínka: že já sama rostu do lidskosti.

2. Co jste v Arše našla?

Předtím, než jsem přišla do Archy, jsem pracovala 10 let jako speciální učitel v různých zařízeních v Rakousku. Celkově vzato to byla velmi dobrá zařízení. Ale v určitém období jsem chtěla spojit dohromady moji profesi, moji duchovní cestu a mé hledání komunity. Vzpomněla jsem si na toto místo, kde jsem byla před osmi lety na desetidenní návštěvě, Archu, a přišel čas se připojit.

3. Znáte osobně Jeana Vaniera. Co byste nám o něm mohla říci? Jak byste ho charakterizovala?

Poprvé jsem se setkala s Jeanem Vanierem zhruba před 30 lety. Dnes, když jsem součástí zakládající komunity Archy ve Francii, žiji ve stejné komunitě jako on. Ze začátku jsem se cítila oslovena jasností a hloubkou jeho charismatu v pohledu na slabé, jako na dar světu a jako na pomoc k naší evangelizaci. Později se mě dotkla jeho schopnost říkat složité věci jednoduchým způsobem, nicméně bez jejich zjednodušování. Jeho přístup k člověku, jeho způsob porozumění a výklad evangelia. Nyní, když je Jean starší, vidím ještě jeho další stránky: schopnost probírat se minulostí přívětivým

způsobem, vytvářejícím prostor pro změnu; schopnost doprovázet nás, mladší generaci, při formování a brání zodpovědnosti za Archu, s hlubokou vírou ve vlastní Archu.

4. Co se Vám líbílo v Benediktu a v České Republice?

Někdo jednou řekl o Michelangelovi: „Dokážete si představit, kolik lidí procházelo po staletí kolem stejného kamene? A byl to pouze on, kdo prošel kolem a uviděl v něm Pietu, Mojžíše nebo jednu z jeho úžasných soch.“ Kolik lidí procházelo kolem zřícenin a vidělo v nich nový dům? Kolik lidí procházelo kolem ostatních a dokázali vidět bohatství, které je v nich skryté? To, co mě zasáhlo v Benediktu, je tato schopnost vidět, co se skrývá pod zevnějškem a věřit v to.

5. Můžete napsat něco pro naše postižené?

Po strávení společného odpoledne, a potom, co jsme se spolu sdíleli, Vám přeji, abyste dokázali v Benediktu najít místo, kde byste mohli růst jako osobnosti, kde byste mohli najít svůj význam a kde byste mohli sdílet to, co prožíváte, hlubším způsobem. Přeji Vám, abyste objevili, že jste více než jen jednotlivci a že jste víc než jen lidé závislí na druhých. Ani Archa ani Benediktus Vás nemohou zbavit Vašeho postižení, ale můžou být místem přátelství, kde nejste sami!

CIRKUS GIROLDÓN

Poprvé, zcela netradičně, jsme měli tu čest přivítat během Svatováclavských slavností cirkus! A to ne ledajaký! **Cirkus Girolcón**, cirkus Tulák. Girolcón je nejmenším toulavým divadelním cirkusem v Evropě. Alberto Foletti a Lenka Foletti-Machoninová se u nás zastavili na své cestě mezi Ruskem a Slovinskem. Alberto je klaun a pochází ze Švýcarska a Lenka je divadelní herečka, pochází z Čech a má ruské předky... Oba jsou velmi „krásní“ lidé, kteří poctivě dělají své „řemeslo.“ Poznali jsme je na setkání v Oseku a hned jsme se vzájemně „zamilovali“... Řadu let vystupují v Archách, hrají a učí hrát „osůbky“, jak nazývají lidi s postižením. Pozvali jsme je do Chotěboře a oni pozvání přijali...

„Z jižního podhůří Alp, každoročně vyrážejí do evropských zemí. Vystupují jakoby na zapřenou a po odlehlých koutech, jak je vede náhoda, pozvání přátel nebo komediantský čich, že právě tam je čekají spřízněné duše. Výjimečnost, snad i výlučnost cirkusu Girolcón svádí nazvat ho komorním a rukodílným. Komorním je pro vytříbenost svých záměrů i způsob hry, a

rukodílným proto, že oba vyzrálí umělci si sami vytvářejí jak scénáře a dialogy, tak režii a choreografii svých představení. Ale kdyby jen to: oni si také sami sjednávají vystoupení, sami se dopraví na místo, sami si postaví šapitó, sami prodávají vstupenky a uvádějí obecenstvo... Lenka a Alberto zůstávají poctivými klauny, provozují cirkus, jejich uměním je vyvolat smích, překvapovat netušenými zvraty, převleky, vzbuzovat napětí odvážnými čísly...“

Karel Kraus

Z rozhovoru pro ruské noviny
„Jsme volní ptáci a předem naplánované turné nemáme rádi. Vydáme se nazdařbůh, přijedeme k radnici, obdržíme souhlas a už ten večer hrajeme. Ve městě se zdržíme tak dlouho, dokud o nás bude publikum stát a jak se zachce nám. Rádi vystupujeme na vesnicích. Tam lidé buď přijdou nebo neprijdou.

Nepotřebují ani plakáty, ani televizní zprávy, ani kritiku. Projeli jsme pěknou řádku měst a vesnic a za tu dobu jsme pochopili, že slovo prostých lidí je nám drahé nade vše. Máme-li co jíst, znamená to, že Girolcón se lidem líbí.

Nemůžeme odehrát několik představení za den, když vidím sedět před sebou diváka, je tak smutný, tak zraněný, úplně se vydám ... A potřebuju nějaký čas, aby se mi vrátila síla. Proto nemůžeme sekat jedno představení za druhým, ale zase čím míň hrajeme, tím míň si vyděláme na život.

Vzpomínám si, že jeden herec řekl: „Jsem příliš starý na to, abych pracoval na ulici.“ A já zase říkám, jsem příliš stará na to, abych hrála v kamenném divadle.“

„Ale přece, povězte. Jste cirkus nebo divadlo? Vždyť Lenka je herečka a Alberto je klaun.“

„My jsme si dali název Girolcón. Uvažte, že Vivaldi je prostě Vivaldi. Beethoven prostě Beethoven. A my jsme my a zařazovat nás do nějaké škatulky nemá smysl. Ptáte se, co děláme. Hledáme ztracený ráj. Možná, že v jiné době i my bychom byli jiní...“

„Budiž, kdysi kdosi také, pokud známo, chodil po světě aniž měl předem naplánované turné a shromažďoval kolem sebe ty maličké.“

„Ano, máte pravdu.“

Julia Kvasok

S Lenkou a Albertem jsme během jejich návštěvy prožili krásný čas... Jsou to lidé, kteří zažili, kteří ví, kterým je třeba naslouchat...

RJ

Plánujeme

- ♥ **Živý Betlém** – v pátek 28. 12. v 16. 30 hodin za kostelem svatého Jakuba (koledy, medovina, dobroty, ...)
- ♥ **Masopustní veselice pro děti** – v sobotu 19. 1. ve 14 hodin v Motorestu u zámku
- ♥ **O NÁS** – představení činnosti Benediktu, křest knížky Jen tak mimochodem, výstava obrázků, řemeslné výrobky, koncert – duben 2008
- ♥ **Pašije** – v sobotu 15. 3. u Svaté Anny v Chotěboři

Připravili jsme pro vás

- **Maličkosti 2008** – Kalendář našeho sdružení

- **Vánoční balící papír** s motivy obrázků malovaných dětmi

- **Drobné dárky z keramiky,** svíčky

Tyto výrobky najdete v Chotěboři v Bazaru u Moniky, na vánočních trzích nebo přímo v našem sdružení

19. května jsme otevřeli náš Domeček...

Ohlédnutí za ...

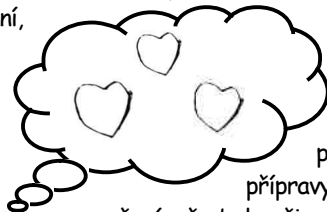
Na tento den jsme se dlouho připravovali a těšili. Byla k němu dlouhá a nesnadná cesta, která vedla přes pronájem Domečku, vyhlášení veřejné sbírky, postupné odkupování, podání projektu na EU, až po vybírání dlaždiček...

Konečně nadešel den Sluníčko od rána pátilo, jeho otvírání! na rožni, dobroty byly prase se peklo ještě ladily poslední připraveny, děti

zvukař připravoval mohla začít takovýto ozvučení, vše bylo připraveno. K tomu, aby pomáhaly, díky vám den, bylo zapotřebí bezpočet rukou, které s námi...Díky!

Slavnostní odpoledne začalo mši svatou. Poté následovalo odpoledne plné jazzu, her pro děti, keramiky, tkání, drátování, dobrého jídla, zpívání u klavíru, uměleckých děl...

V 17 jejích

přípravy na divadlo, pan

odpoledne začalo mši svatou. Poté odpoledne plné jazzu, her pro děti, keramiky, tkání, drátování, dobrého jídla, zpívání u klavíru, uměleckých

hodin začal hlavní program. Odstartovala ho Anička Dubnová písní „Samotářka“. Děti s postižením a asistenti předvedli divadlo „Stvoření světa“. „Být svědky stvoření světa se jen tak někomu nepovede...“, uvedl divadlo David Šorm, moderátor celého dne. A měl pravdu. Děti měly nádherné batikované kostýmy a celý zážitek, umocňovala hudba Hradišťanu, která divadlo podbarvovala. Divadlo vyústilo v posvěcení Domečku, kterého se ujal P. František Mráz.

Následovalo děkování... pětiletému Vítkovi, který věnoval postiženým penízky, které dostal za úraz. Lidem, kteří se hodně zasloužili o to, aby mohl být Domeček zrekonstruován, umělcům, kteří věnovali svá díla do tiché aukce. Prostě všem, kteří jakkoliv Benediktus podpořili.

Pověstnou třešinkou na dortu byl nádherný koncert cimbálové muziky Hradišťan v kostele, kde vládla úžasná atmosféra.. Po koncertě pro ty, kteří ještě vydrželi, bylo připraveno občerstvení v Domečku a pak už jen příjemná únava s pocitem díky za vydařený den a vydařené dílo.

Svatováclavské slavnosti 2007

Letošní slavnosti byly na první pohled podobné těm předchozím. Přesto byly jiné, výjimečné... Byly to slavnosti o setkáních, o společenství, a vlastně hlavně o Arše... Archa je loď, kterou Bůh přikázal postavit Noemu, aby zachránil jeho rodinu před potopou, kterou seslal na zkažený svět. A v dnešním světě je Archa také jednou velkou rodinou, ve které společně žijí lidé zdraví s lidmi s jiným obdarováním (s lidmi mentálně postiženými). My jsme měli letos možnost uvědomit si, že také patříme do té velké Archové rodiny a mohli jsme zakusit sílu společenství, která nezná hranice.

Celé dopoledne doslova lilo. Kaluže vody byly stále větší a větší a vypadalo to, že žádné slavnosti nebudou. Jako zázrakem se chvilku před začátkem slavností mraky rozestoupily a vykouklo sluníčko. Tak mohl proběhnout hlavní program pro veřejnost. Ve chvíli, kdy tento program skončil, se opět zatáhlo a začalo hustě pršet. A tak jsme mohli zakoušet, o čem vlastně ta Archa je. O společenství, naději a beznaději, chaosu i radosti, setkáních a vztazích, o víře a přátelství... Uzavření na nádvoří zámku a schování v cirkusáckém stanu před deštěm, jsme mohli zažívat

hluboké chvíle setkání. Setkání sami se sebou, s Bohem a s přáteli, kteří k nám přijeli podělit se o své dary.

Mohli jsme být součástí cirkusového představení Lenky a Alberta Folettiových, plného lidskosti, úsměvu a vnitřní jistoty. Na zámeckých schodech jsme do hloubi duše prožívali setkání s mladou slovenskou zpěvačkou Juliánou Sarsenovou, která dokázala rozehrát srdce každého posluchače. I večerní představení černošsko-české skupiny Nsango Malamu bylo provázeno pokojem, radostí a bezprostředností. A tak nakonec jsme si uvědomili, že jsme prožili nejhezčí svatováclavský den, protože jsme měli možnost být "uvěznění na Arše" - lodi, která chrání před nepohodou okolního světa.

V noci se nám Archou stal také náš Domeček, kde jsme po plně prožitém dnu, mohli společně zakoušet jednotu a hluboké souznění s našimi zahraničními přáteli.

Nehrálo roli, že někdo žije na Slovensku, jiný ve Švýcarsku, jiný má domov v daleké Africe. Důležité bylo, že jsme na jedné lodi a společně jsme v modlitbě a zpěvu mohli prožít chvíle, které se stávají věčností....

*Nemůžeme vždycky vyspravit to, co je rozbité, ale můžeme
dovolit tomu, co je rozbité, aby zpívalo.*

J. Vanier

(Duben 2006)

Nesnáším vlaky, který stojej. Náak se mi zdá, že takovej dopravní prostředek postrádá smyslu a mě přivádí k šílenství.

Nesnáším nádraží v Přerově. Odjakživa. Nikdy jsem ho neviděla zblízka, neznám ani nádražní halu. Vždycky jen projíždim. A přesto ... pokaždý mě něco nutí zvednout na to nádraží prostředníček.

Náš vlak stojí. V Přerově. Nic horšího se mi nemohlo stát. Ale mohlo - čůrat.

Náš vlak stojí. V Přerově. Chce se mi čůrat. K dokonalosti pořád něco chybí... hmm.. to, že sedím v kuřáckym kupé, je nutnost. Jasně, jinde není místo, protože i kuřáci si radši sednou do vagonu, kde se při třetím nadechnutí neudusej, a sem, k nám nekuřákům, si jen občas odskočí zapálit.

Náš vlak stojí. V Přerově. Chce se mi čůrat. Sedím v kuřáckym kupé. Leje jako z konve. A paní naproti si mě, co tři minuty, měří soucitným pohledem (s názvem) „chudinka, ta ale vypadá“.

Píše Markéta... cože? Narodil se jí Matyáš? ... Najednou mě náak pálej oči... (že by ten cigaretovej kouř?) ...

Matyáš... To nádraží přece nakonec není tak strašný. Když se podívám důkladně, možná je dokonce rozkošný... A že stojíme? No co? Aspoň si odpočineme... dlouhá jízda vlakem je přece tak únavná...

KT

Hospodský příběh

Jen tak

Nedávno jsme šli do hospody. Nic zvláštního, jen tak popovídat, dát si pívko, prostě za žádným zvláštním účelem.

Když si tak sedíme a povídáme, najednou k nám nečekaně přisedne nějaký člověk. Občas jsme ho tu už viděli, ale vlastně o něm nic nevíme. Povídá: „Nezlobte se, prosím vás, mohl bych vám něco ukázat?“ Uf, lekl jsem se, to je určitě nějaký pojišťovák. Ale mylil jsem se. Vytáhl z desek několik úžasných fotografií. Byly opravdu moc krásné, vlastně - všechny byly z přírody. A pak kříže, krásné, staré kříže. Najednou už to nebyl jen cizí člověk, který si občas zajde na pivo, najednou je to člověk který se kouká na svět skrz kukátko fotoaparátu a umí s ním neuvěřitelné věci.

Proč vám to vlastně píšu - napadla mě přitom taková myšlenka - kolik darů každému z nás Bůh nadělil a jak úžasné věci dokážeme udělat, když se trochu snažíme je využít. Tehdy jsme šli domů nadšeni všichni. On z toho, že nám udělal radost a ukázal nám něco tak krásného. My s nadějí, že třeba právě skrze ten kříž dojde ke spasení....

Tak se mějte krásně a doufám, že se budeme vždycky na lidi dívat tak, jak chce Bůh - s láskou a porozuměním.

ZV

Autoportrét

osobní asistence

odlehčovací služba

hippoterapie

doprava klientů

sdílení se při canisterapii

máme různé stavy

to je hlína!

Naše sdružení poskytuje osobní asistenci a nově od letošního roku také odlehčovací službu zdravotně postiženým lidem a jejich rodinám. V rámci této služby mohou lidé s postižením u nás v Domečku dělat rozmanité činnosti: řemeslné dílny – tkaní, keramika, výroba svíček a smaltů, trénink běžných činností (vaření, úklid, údržba zahrady), rehabilitaci, hippoterapii, ... Tento projekt nazýváme „Integrace sociálně znevýhodněných občanů mikroregionu Podoubraví“. Je spolufinancován Evropskou unií, státním rozpočtem České republiky a krajem Vysočina.

Slečna Lucie vypráví ...

Se slečnou Lucií jsme se sešli u večere nad šálkem kávy, a tak jsme měli příležitost jí položit několik otázek:

Slečno Lucie, chcete napít? (záchvat smíchu). Slečna do sebe vyklopí šálek kávy i s lógrem. (již chápeme, proč slečna obvykle nepije kávu).

Kolik je Vám let? (tleská a poskakuje).

Které zvíře máte nejraději? Ukazuje svou znakovou řečí kočka (hladí jednu ruku před druhou)

Ukažte, slečno, kde je v této místnosti kočka? Slečna se bije pravou rukou do hrudi.

Ale kromě Vás? Slečna ukazuje na kočku za kamnami.

Slečno, nekousejte si prst a nedloubejte se při rozhovoru v nose.

Slečno, utíráte ráda nádobí? Kýve

hlavou.

Kdo Vám dal tu tyčinku? Teta čumáčková.

Od koho máte ty pěkné náušnice? Slečna se zamýšlí, drbe se v uchu a nemůže si vzpomenout (dostala je od mámy).

Slečna se během pauzy v rozhovoru napila ze sklenice, pak se na vyzvání zvedla ze židle a tančí. Na otázku: chce se Vám spát, hluboce vzdychá a ukazuje směrem k posteli, mačká si pod bradou (což znamená, že v posteli čeká kozenka).

Slečně na dobrou noc vyřizujeme pozdravení od jejího přítele z Říma, od Ivánka. Mailovou poštou jí posílá letmé políbení na ruku. Slečna Lucie se zardívá, přes tvář jí přelétá temný ruměnec. Přijímá tento kompliment s nadhledem pravé Dámy.

Rozhovor se slečnou Lucií musí být předčasně ukončen. Slečna dostává opět záchvat smíchu.

Ještě před ulehnutím do postele vedle kozenky slečna cvičí - zvedá nohy a ruce. Po skončení představení vyzve obecenstvo, aby jí zatleskalo, hlavě a
chválí se. Úklona.
Dobrou noc,
slečno Lucie.
Děkujeme za
rozhovor.

Ptala se: teta čumáčková

Jirkova maminka

Povídání s ...

Paní Hejkalovou známe jako milou a usměvavou. Paní Hejkalová je výjimečná. Výjimečná tím, že má výjimečného syna Jirku. Jirka je jedním z nás v Benediktu. Paní Hejkalová bydlí se dvěma syny v Jilemníku.

Jilemník je docela malá vesnička, jak se Vám tady žije?

Lišky tady dávají dobrou noc! V zimě nevidím celý den živáčka. Je tady špatné spojení, nemám řidičák, tak se nikam nedostanu. Nikdy jsem tady nebyla spokojená.

Vy odtud pocházíte?

Narodila jsem se v České Bělé. Jilemník byl původně německou vesnicí, když byli po válce Němci odsunuti, přišla sem babička. My jsme se později s rodiči nastěhovali k ní. Když jsem byla malá, musela jsem chodit pěšky daleko do školy a do kostela, bylo to dost náročné.

Kam jste chodila do školy?

Do základní do Žďírce, pak jsem 2 roky dělala zemědělkou v Brodě. Podle tehdejších nařízení, někdo z rodiny, kde měli hospodářství, musel zůstat v zemědělství. Začala jsem pracovat v JZD. Bylo mi 17, bylo to těžké. Moc jsem si nevydělala. Pak jsem odešla do pekáren do Brodu.

Kde jste se poznala s manželem?

Manžel pochází ze Simtan, seznámili jsme se u zábavy. Po svatbě jsme se nastěhovali k mým rodičům a pak přišly děti. Nejstarší je dcera, od ní už mám dvě velké vnučky. Druhý byl syn a nejmladší Jirka.

Kolik je Jirkovi let a jakou má diagnózu?

Je mu třiatřicet, má Downův syndrom.

Kdy jste se dozvěděla, že bude „jiný“?

V porodnici mi nic neřekli, i když to věděli. Nesla jsem si domů „zdravé“ dítě. Za týden jsme museli znovu do nemocnice a primář mi řekl, že Jirka nebude mluvit, mentálně na tom bude špatně, ať čekám to nejhorší. V první chvíli jsem chtěla skočit z okna. Odpoledne za mnou přišel manžel a sestra a uklidnili mě. Manžel to vzal dobře, moji rodiče z toho byli špatní. Říkala jsem si, že to třeba bude jiný, že se třeba spletli... V té době, když byl Jirka malej, takovéhle lidi nebylo vidět. Nikdy mě nenapadlo, že by se mi něco takového mohlo stát. Ptala jsem se, proč já?

Jak jste to s Jirkou zvládali?

Byla jsem s ním 6 let doma, pak jsem chtěla jít do práce. Nastoupila jsem do kravína a střídala jsem se v práci a péči o Jirku s manželem. Bylo to stresující, těžko to šlo skloubit. Když byl malej, nebyl totiž k uhlídání. Vzpomínám si, jak jsem chodila na čtvrtou hodinu do práce, v osm jsem přišla domů, usnula na minutku u snídaně, probudila jsem se a Jirka nikde. Museli jsme ho často hledat, pořád nám utíkal. Byl hyperaktivní, naučil se dokonce jezdit na kole.

Jaký vztah měl s tatínkem?

Měli hezkej vztah, pořád spolu jezdili autem. Když manžel zemřel, Jirka se hrozně nabřečel, utíkal do garáže, sedl si do

auta, pustil si rádio a brečel ... V posledních týdnech, když manžel umíral a měl velké bolesti, Jirka u něj seděl do noci, když já už jsem nemohla, a mazal mu záda.

Chodil Jirka do školy?

Ne, nikdy do žádné školy nechodil. Až po tom, co manžel zemřel, hledala jsem něco, kam by mohl chodit. Našla jsem Úsvit. Tam chodil asi tři roky, byl tam spokojenej, ale potom se tam něco stalo a už tam nechtěl.

Jak jste poznala Benediktus?

Přes našeho pošťáka! Začali jsme s vámi jezdit na letní tábory, teď k vám Jirka chodí třikrát týdně a je spokojený. Pomáhá mi to. Mám klid, můžu zamknout barák a klidně odejít a zařídit si, co potřebuju, to jsem dřív neznala.

Odkud má Jirka vztah k víře?

Chodili jsme do kostela o poutích a třeba při křtinách. Kostel mu učaroval. Začalo se to v něm rozvíjet. Líbily se mu svaté obrázky, tak jsem mu je občas koupila. Má rád varhany a kostelní písně. Má doma takovou malou „kapličku“, dal si tam obrázky z půdy a sochu Panny Marie. Před námi se nemodlí, jen když je sám, tak ho slyším, jak si drmolí a zpívá svoje modlitby.

Jak teď vnímáte Jirku?

Jsem ráda, že je pořád se mnou, teď už s ním nejsou

problémy (až na stříhání vousů a vlasů, na ty si nedá šáhnout). Když tu není, tak mi chybí. Zvykli jsme si na sebe.

Co rád dělá?

Je takovej pečlivej, musí mít všechno na svém místě, má rád rituály. Pořád si dokola prohlíží fotky, co má od vás. Má rád malé děti. Máme dvě holčičky v příbuzenstvu, ty si moc oblíbil.

S kým tady Jirka kamarádí?

Máme tady pár přátel, Jirka má nejradši Standu, kterej má vousy! Ten sem s manželkou jezdí na chalupu, Jirka si nepamatuje její jméno, tak jí říká taky Stando.

Co byste si přála?

No, je mi už dvašedesát a začínám se bát, co s Jirkou bude. Bojím se, aby neskončil v ústavu. Přála bych si nějaký dům, kde by Jirka mohl žít..

Rozhovor s paní Hejkalovou mě zasáhl tak, jak jsem nečekala. Zasáhl mě svojí podobností s životním trápením, které jsem prožívala v tu stejnou dobu, jako Jirka.

Uvědomila jsem si, že ve smutku a utrpení jsme si tak podobní. Najednou nezáleží na tom, jestli někdo má Downův syndrom, nebo ne... ..slzy a bolest jsou stejné.

RJ

Jediná vzpomínka na to místo vyvolá bláznivý tlukot mého srdce. A já stále hledám cestu, jak se vrátit zpátky tam, kde jsem prožila všechno, o čem jsem snila před spaním, na cestě v autobuse...

Pršelo, byl večer, půlnoc... Krůpěje kapek stékaly po malinkém okénku letadla. Letiště v Dublinu vítalo nové návštěvníky i mou maličkost. Pomalu jsem scházela po schůdkách, až konečně ... vkročila jsem na irskou půdu!

... Bylo to jako v pohádce. Bydlela jsem v domě, který je nejstarší v Arše. Společně tady žijí lidé s mentálním znevýhodněním a asistenti z celého světa.

V zelené zemičce Vás většinou ráno místo slunečních paprsků vítal déšť, to ale nemohlo změnit úsměv na Vašich rtech. Vlastně... nic nemohlo ten úsměv ohrozit. Uprostřed všeho dění, uprostřed všech milých lidí kolem Vás. Nežijete jste tu sami pro sebe, ale žijete pro ostatní. Spolu s Roisien, která miluje své knihy. S Johnem, se kterým trávíte dlouhé hodiny na procházce, kocháte se přírodou, vnímáte bytí a prostě jen žijete přítomností ... a nevádí Vám, že vše většinou probíhá mlčky. Každodenní fotbalové zápasy s Paddym.... „Pick clup for Ivaaan“, potlesk pro Ivanu, tak znělo jeho povzbuzení, když se mi podařilo dát gól. K osadníkům našeho domu neodmyslitelně patří Damian. Miluje hodinky na Vaší ruce, jakékoli hodiny na stěně i ty, které sám vyrobil. Moc rád si povídá, takže se snažíte používat svou angličtinu, abyste se do rozhovoru zapojili. Ale ničeho se nebojte, protože i když mluvit neumíte, všichni si s Vámi povídají. Všechny bariéry padají a Vy začínáte komunikovat čím dál lépe.

Tak, to jsou oni, členové domu - „coremembři“ - mí kamarádi s velkým obdarováním, kteří mě naučili mnohému - toleranci, žití přítomností, podnikání spontánních dobrodružství... ale hlavně - přijali mě mezi sebe i s mojí nedokonalostí. Pomohli přijímat lásku od všech kolem a dávat ji ostatním.

Také můj tým, „Asistenti“, mě naučili mnoha věcem. Asistenti jsou tu pro coremembry a Většina asistentů žije v Arše jeden rok, kratší čas tu můžete pobýt na prázdniny. let, někteří přes dvacet. Archa je jejich domovem.

V Arše se snažíte žít spolu, vycházet spolu, naslouchat si, pomáhat si a podporovat se, klidně i pomalu, nejste tu sami. Krůček po krůčku se Vám daří dokázat mnohé, aniž byste si představili. Důvěra, pocit bezpečí, pomocná ruka, bláznovství, sdílení se navzájem. Nejen

Komunita, která drží spolu a žije s Tebou, je tu pro Tebe. Protože to, čím jsi jedinečný, váží si Tě a bez Tebe by nemohla být.

Nebojíte se říct nějaký nápad, i když je bláznivý. Pomyslíte si, že byste se za něj mohli nemusíte, Vašemu Já je Archa otevřena. Komunikace a upřímnost je tu velice otevřená, druhému je tu na prvním místě.

Krásu ve Vašem srdci otvírají lidičky kolem Vás, pomalu vstupují do Vaší jemnosti, a dvířka, můžete spolu vytvořit domov lásky, tolerance a úsměvu.

Ale ani v pohádce nebývají jen klidné chvíle. Potřebujete hodně síly, abyste vykročili dál. Pořádně se nadechněte a zvedněte ruku ... my Vám podáme svou.

O přátelích a kamarádech

coremembři pro ně.
Coremembři tu žijí několik

učit se novým věcem,
to kdysi předtím dokázali
toto jsem zde našla.
pro ni znamená sílu jít dál,

stydět, ale to vůbec
rovnocennost a pomoc

pokud jim nezavřete

dobrovolnice Iva Švadlenová

Proč ráda pomáhám v Benediktu *(krátká úvaha na zadané téma)*

V první řadě díky vynikajícímu manažerskému vedení, a to i přes můj velmi zjevný problém s autoritami, a to především ženskými.

Ve druhé řadě - možnosti tu jsou. Možnosti pro lidi, kteří chtějí něco vytvářet rukama, kteří chtějí dělat něco, co má smysl. Dělat něco pro druhé. Dělat něco s druhými.

A ve třetí řadě pro radost. Pro čistou sobeckou radost. Umět něco vytvořit rukama, podle mě, není žádná zásluha. Je to dar od Boha. A dar je v ideálním případě k tomu, aby dělal radost. Radost lidem a radost Bohu.

V Benediktu jsem našla lidi, kterým se smyslem života stala pomoc potřebným. Jsou to obyčejní lidé s neobyčejným srdcem. Je pro mne radostí pracovat s takovými lidmi, sdílet s nimi chvíle veselé i smutné. Dělit se s nimi o zážitky, ale třeba i o jídlo nebo o svá trápení. Sdílet s nimi víru v Boha, v lidi, v sebe.

Proto pracuji ráda v Benediktu. Našla jsem tu přátele a využití pro svůj dar.

Ta Renda Lédlová - rozevlátá umělkyně

Být spolu

Nemám ráda nové věci. Nechce se mi seznamovat s novými spolužáky. Když si koupím novou bundu, tak jen proto, že v té staré se už opravdu stydím vylézt mezi lidi. A když začínám číst novou knížku, bojím se, že se mi bude stýskat po té předcházející. Mám ráda tábory s Benediktem. Nemusím se totiž bát, že přijde něco nečekaného, s čím bych nepočítala, je to prostě tak bezpečně známé, takové... moje. Lucka, Jirka, Verča, Martin... - jsme to zkrátka my. Už skoro odjíždíme a ...

„Katko, ty budeš s Nikolkou, tady je její průkazka.“ S Nikolkou? ... aha... Nikolka... Je rozkošná... ale... je NOVÁ! Vždyť se vůbec neznáme! Nevím, jaká je, jakou má ráda zmrzlinu, v kolik hodin chodí spát... a hlavně - co když mě nebude mít ráda? Přes všechny moje smíšené pocity odjíždíme plni očekávání a těšení a radosti z toho, že jsme spolu a zůstaneme celý týden!

Jedeme dlouho a dlouho a najednou - Krkonoše jsou bezesporu jedním z nejkrásnějších míst naší planety. A tak chodíme po kopcích a díváme se a hrajeme si a povídáme si a vyrábíme a zpíváme a malujeme a vyprávíme si příběh Noeho a jeho archy a modlíme se a hrajeme si večerníčky o Krakonošovi a jezdíme na koních a ... dneska se třeba podíváme na pramen Label! ... Aha, Nikolce se nechce... Ale Niky, vždyť už jsme včera neviděly ty koně... Ach jo... tak pojd', jen kousek.. aspoň... Ty myslíš, že tady jako... zůstaneme? No tak... vlastně... proč ne? Proč bychom tady nemohly počkat? Budeme jen tak sedět - spolu.

Můžeme házet kamínky přes cestu. A třeba se smát, když se některý odrazí a spadne nám na nohu. Občas se můžeme jen tak přeptat, jestli některá z nás něco nepotřebuje, dát si kousnout svačiny, půjčit si svetr, opřít se o sebe a jen se tak dívat - jsme tady přece spolu. Vždyť proto jsme sem jeli - být spolu.

dobrovolnice KT

Modlitba za Jana Staňka

Ivan Martin Jirous

I.

Tak když náš život do svých dlaní
ukládáš Ty a naše Paní

II.

Nemusí být vyslyšena modlitba
chatrného,

ale přece se nedíváš na víru prosícího, než
na jeho prosbu se dívej,

oroduj za Jana Staňka, Pane!

Odpusť mi, že se zapomínám ráno modlit,
a že

když se ráno modlím, zapomínám na ty,
za které se mám modlit,

Pane Bože, Honza Staněk je zbit

v předpekli,

vymyslel sis ten díl předpekli proč,

pro lásku Tvoji, Bože, sv. Huga z Lincolnu
a sv. Huga Grenobelského,

sv. Bruna a všech dosud nepojmenovaných

ve Valdicích umučených
svatých, proč sis vyvolil Honzu Staňka

za svůj nástroj?

Prosím tě, Bože, nenech zabít Honzu Staňka.

Prosím tě, pokud ho zabijí, přijmi ho

do svého království
bez výhrad

III.

K Tobě se obracím, svatá Panno,

protože nebylo slyšáno, aby ses od nás
odvrátila,

kdož jsme Tě prosili o pomoc.

Všechna svá přispění a pomoci pro mne
vem zpátky,

za Jana Staňka prosím,

obklop ho svojí náručí,

ošetři ho svojí náručí,

svojí náručí ošetři ho, polaskej a zhoupej a
zaviň ho do své lásky,

přimluv se u svého Pána a Syna

Toulání mezi slovy

za Jana Staňka

IV.

Nemusí být

vy

slyšeny prosby chatrného prosícího,

za chatrnost může se skrýt nedbale
prosící,

uvinuls mi oprátku z břechťanu zeleného
pro

vyhnutí se prosbám:

Bože, osvobod' Jana Staňka,

v peci ohnivé

roztav katry

V.

Ale chatrného prosba

vyslyšena nebude leda bys Bože odpustil mi

(Ze sbírky *Magorův Jeruzalém*, 1986-87)

Požehnaný rok 2008

Vám přeje

Benediktus

Děkujeme

Vám

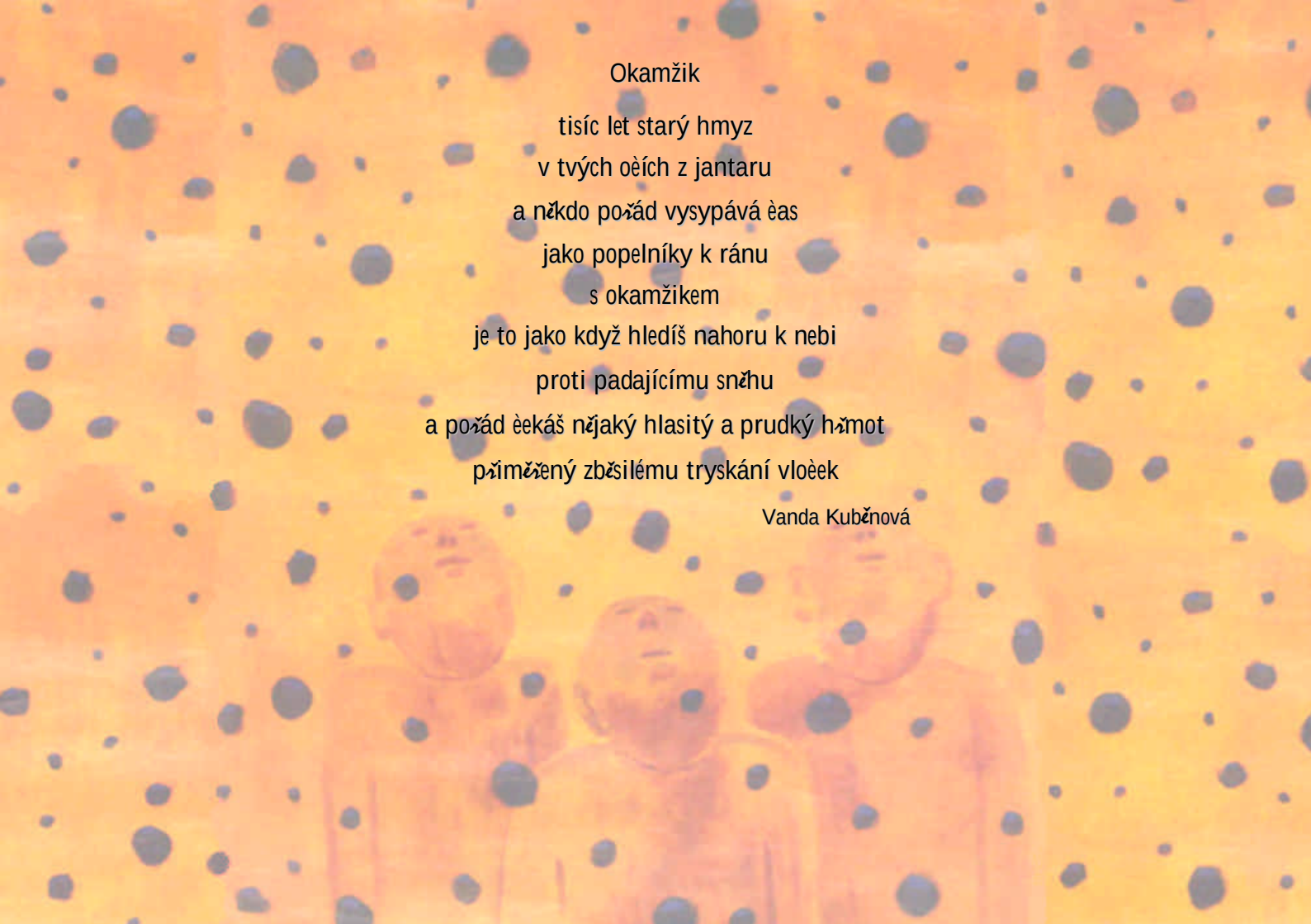
všem,

kteří

nás

podporujete !

NotaBENE / Časopis pro blízké / vydávaný o.s. Benediktus / 2. číslo / vyšlo v Chotěboři v roce 2007 v čase adventním /
Na vzniku tohoto čísla se kromě výše uvedených podíleli: Kateřina Tichá, Radka Jindrová, Martin Jindra, Blanka Nikodemová /
Obrázek na obalu: Jiří Sopko - Sněží

The background of the page is a soft, painterly illustration. It depicts three figures from the chest up, looking upwards with expressions of wonder. The figures are rendered in warm, muted tones of orange, yellow, and pink. Above them, the sky is a deep, vibrant orange, filled with numerous dark blue and purple circular spots of varying sizes, resembling stars or distant galaxies. The overall mood is dreamy and contemplative.

Okamžik
tisíc let starý hmyz
v tvých oěích z jantaru
a někdo požád vysypává èas
jako popelníky k ránu
s okamžikem
je to jako když hledíš nahoru k nebi
proti padajícímu sněhu
a požád èekáš nějaký hlasitý a prudký hřmot
příměřený zběsilému tryskání vložek

Vanda Kuběňová